

z lažmi iztiral od mehkega očeta novih sredstev za malopridno življenje. In to se je odslej ponavljalo. Izpridil se je popolnoma. Oče mu je od skrbi in žalosti kmalu umrl. Ostavil mu je še dokaj lesovja, a tudi to je skoro izginilo. A s premoženjem ni izginila silna, obilo negovana, divja strast do uživanja; naraščala je v njegovih letih, kakor gorski hučournik, ki besno drvi v dol, lomeč in razdevaje vse prirodne in človeške ovire. In ta slepa, razuzdana, neukrotljiva strast ga je tirala od hudobije do hudobije, ugonobila ga zdaj, ko je sanjal, da je najbližje zemske sreče! Ves divni kras mladostnih, dolgo, dolgo spavajočih sanj o pravi človeški radosti se je za hip prikazal njegovi temni duši... Tu, v zadnjem kotu izprijenega srca, se je vzbudilo novo, pekoče čuvstvo — kesanje, ter lilo kakor goreča lava po vsem nesrečnem bitju...

Grozen, glasen jok po izgubljenem življenju se mu je izvil iz prsij in žalobno odmeval po mračni, tihi samini...

Toda prepozno!

Stopinje so se čule v bližini. Ogledal se je z osteklenelim pogledom. Izmej kamenja je zabliskalo bodalo orožnika...

(Dalje prihodnjič.)

Zadnji pozdrav.

Le plujte mi, oblaki, čez goró,
 Po modrem, čistem plujte mi nebesi,
 Lahno jih, vetrček, laho jih nesi.
 Le plujte mi, oblaki, čez goró.
 In nji recite, da jo po slovesi
 Bolj ljubim še nego li prej — zvestó...
 Le plujte mi, oblaki, čez goró,
 Lahno jih, vetrček, laho jih nesi.

Oj solnce, ki na nebu se bliščiš,
 Predno zaideš za morje zeleno,
 Posij, posij mi na očesce njeno,
 Oj solnce, ki na nebu se bliščiš.
 Poglej ji na okó temno, ognjeno,
 Da zadnji moj pozdrav ji izročiš,
 Oj solnce, ki na nebu se bliščiš,
 Predno zaideš za morje zeleno...

Argo.

